

E6/E7-YU ali SLO/(SI)?

Po enajstih letih samostojnosti Republike Slovenije bi bil že čas, da se zgodi »čudež« tudi pri obeh slovenskih poteh, z oznakama E6 in E7 vključenih v evropske pešpoti.

Da ne bo pomote, obe pešpoti sta vzorno označeni in vzdrževani, za kar gre zahvala tako gozdarjem kot v zadnjem času markacistom Planinske zveze Slovenije, ki skrbijo za obe, »zatika« pa se pri njih tiskanih opisih, vključno z dnevniki v njih. In še kje!

Na naslovnici prvega sicer piše, da se bo hodilo po poti »Od Drave do Jadrana«, kar je sicer res, ni pa res, da je to še vedno pešpot E6-YU. In ni res, da se pot konča na Hrvaškem, v Kastavu ali celo na Reki, saj je bila po osamosvojitvi Slovenije speljana od Snežnika naprej k morju po naših krajih in po naši zemlji, trasa tega dela poti pa je opisana na bednih Fotokopijah, če jih seveda sploh dobiš.

In če je na starih žigih te poti še vedno najti oznake YU, bi verjel, da bodo na tem, novem delu na voljo žigi z oznako SLO. Vsaj leta 1999, ko sva s soprogo »delala« ta del poti, temu ni bilo tako, še več, izvirna žiga E6-SLO sta bila le na kontrolnih točkah v Ilirski Bistrici in na »končni postaji«, v zdravilišču Krke v Strunjanu, drugje pa jih sploh ni bilo in sva jih nadomeščala z lokalnimi gostinskimi, turističnimi in podobnimi.

Tako niti takratni oskrbnik na Slavniku ni vedel, da je prenov-

ljena E6 speljana proti morju mimo njihovega planinskega doma, podobno je bilo tudi pri jami Dimnice, kjer je vodnik poznal ljudi, ki so na novo markirali E6 k jami in naprej, ni pa niti slutil, da naj bi bila prav pri jami tudi njena kontrolna točka, seveda opremljena z ustreznim žigom.

In še eno razočaranje, za prehojeno pot E6 sva lani prejela priznanji in znaka, vse še iz bivše države, seveda s simbolno kratico YU.

Da se ne bi ponavljal, vse zgoraj povedano velja več ali manj tudi za E7, so pa žigi od Bistrice pri Sotli naprej »slovenski«, le da so jih v sedmih letih obstoja podaljšane poti večino ali založili ali izgubili ali pa so bili ukradeni, nekateri niso dosegli ob nedeljah (npr. v Turistični informativni pisarni v Rogiški Slatini) ali pa sploh ne, ker kontrolna točka že dalj časa »ne obratuje« (primer: Pindža, Gornji Petrovci).

Z »boljšo polovico« sva nekako prebolela »YU« v E6, saj sva je velik del prehodila še v stari državi, dokončala pa v zdajšnji, sprašujeva pa se, kakšni bodo najina spominska znaka in priznanji za lani prehojeno E7? Verjetno taki, kot piše v YU opisu te poti, za znak npr. »... na znački sta napisala Pešpot od Soče do Sotle in E7-YU«. Pa se prenovljena in podaljšana pešpot že od leta 1995 dalje uradno imenuje »Od Soče do Mure, E7-SLO«, kot sem prebral v priloženih Fotokopijah k staremu opisu »jugo« E7.

Zdaj ko so prizadevni markacisti vzorno opravili svojo prostovoljno raboto na slovenskih delih obeh evropskih pešpoti, mora nekaj storiti tudi naša

na novo ustanovljena Komisija za evropske pešpoti, predvsem pa njena članica, Turistična zveza Slovenije, ki med drugim skrbi tudi za promocijo Slovenije v svetu.

Najti je treba način in sredstva za izdajo novih, veljavnih opisov slovenskega dela evropskih pešpoti E6 in E7 ter poskrbeti za izdelavo ustreznih SLO (morda SI) priznanj in znakov, ki bodo domačim in tujim pohodnikom v ponos in istočasno dokaz, da so prehodili eno izmed njih ali pa kar obe: E6-SLO in/ali E7-SLO. Da pa nas ne bi tudi tu zamenjevali za Slovake, bi bilo pametneje že ob predvideni prenovi uporabiti, tako kot je to storjeno pri slovenskem tolarju, ob oznakah E6 in E7 kar kratico SI.

Šele tako bosta obe pešpoti postali v resnici »naši« in taki, kot ju opisuje v lanski šesti številki sedaj »že bivši« urednik Planinskega vestnika – g. M. R.

Janez Arhar

80 let Jožeta Dobnika

Praznovanje Jožetove visoke okrogle obletnice je Planinsko društvo Pošta in Telekom Ljubljana pričelo s predstavitvijo v glasilu Pod Prisojnikom, kate-re avtor je Anton Krauhaker. Upravni odbor društva je Jožetovo visoko obletnico svečano obeležil na svoji seji. Predsednik društva Stane Tomšič je opisal njegovo delo, ki je povezano s planinstvom.

Meddruštveni odbor planinskih društev Ljubljana je Jožetu svečano izročil zlati častni znak, ki je največje priznanje Meddruštvenega odbora, na srečanju veteranov 17. 11. 2001 na Rašici, in sicer za veliki prispevek, ki ga je Jože v 40 letih dal v koordinacijskem odboru, pozneje imenovanem Meddruštveni odbor Ljubljana.

Življenjsko-delovna pot Jožeta Dobnika se je pričela leta 1938 v takratni kraljevini Jugoslaviji na pošti Lovrenc na Pohorju. Sledila je premestitev v Maribor. Med drugo svetovno vojno so ga Nemci z družino izselili v Bosno. Po končani vojni je pričel delo kje drugje kot na pošti v Dravogradu, sledil je Šoštanj, nato Celje, končno so ga v letu 1958 premestili v Ljubljano.

Član Planinskega društva PTT Ljubljana, kot se je takrat imenovalo vseslovensko planinsko društvo PTT, je od leta 1953, torej od ustanovitve.

Leta 1959 so Jožeta na občnem zboru društva izvolili za predsednika. Nalogo je opravil celih 21 let, na njegovo željo po spremembi smo s težkim srcem pristali leta 1980, čeprav bi ga radi imeli za predsednika še naprej.

Najmanj 40 let imam srečo, da delam z Jožetom na planinskem področju. Še med svojim predsednikovanjem nas je vedno spodbujal, usmerjal k delu, naravi, goram ter nas na nek način zastupljal z njimi. Vedno je našel rešitve, pokazal inovativnost in nas, nekoliko mlajše po letih, vezal na delo, ljubezen do narave, gora in ljudi, s katerimi smo sodelovali v službi PTT ter planinstvu. Razvoj planinske miselnosti in rekreacije v takratni PTT Slovenije je širil z ustanovitvijo planinskih društev v Mariboru, Celju, planinskih skupinah v večjih mestih, kot na primer Kranju, Novi Gorici, Novem mestu itn. Njegova zasluga je bila tudi, da se je planinstvo v nekdanji skupni državi Jugoslaviji razširilo na 19 planinskih društev v okviru PTT. Planinsko društvo PTT Ljubljana je v času Jožetovega predsednikovanja doseglo razcvet po številu članstva, povečavi Poštarskega doma na Vršiču, srečanjih, zborih in pohodih po Sloveniji. Zbral in uredil je štiri zbornike društva.

Z razbremenitvijo po odstopu s predsedniškega mesta se je s še večjim zagonom začelo Jožetovo delo v društvu, arhiviranje in urejanje društvene zgodovine. Še dejavnejši je postal v Planinski zvezi Slovenije. Leta 1981 je postal njen tajnik ter to delo opravljal tri leta. Od 1983 do 1994 je bil podpredsednik PZS, vmes krajši čas tudi vršilec dolžnosti predsednika. V času njegovega podpredsednikovanja je bil zadolžen za stike s planinskimi društvi. Urejal je obvestila Planinske zveze. Štirinajst let je delal v Planinski zvezi in skrbel za stike s planinskimi društvi velikim veseljem, s spoštovanjem do stroke, do društev, planincev in PZS ter si pridobil velik

ugled med planinskimi delavci, tako da še danes mnogim pomaga urediti to in ono. S svojo modro, preudarno, umirjeno besedo, z znanjem in sposobnostjo se je odlikoval tudi v pisanju neštetič člankov, zbornikov in vodnikov, ki so izšli izpod njegovega peresa, kot na primer: prenovljeni Slovenski planinski poti v dveh izdajah, Vodnik po planinskih postojankah v Sloveniji v štirih izdajah, Vodnik po poti Kurinjev in vezistov NOV v treh izdajah. S temi koristnimi pripomočki se je Jože za vedno zapisal v slovensko planinstvo.

Za izredno obširno, bogato planinsko dejavnost je Jože prejel državna, zlasti pa planinska priznanja in odlikovanja. Planinsko društvo Pošta in Telekom Ljubljana ga je razglasilo za častnega člana. Prejel je tudi veliko priznanj planinskih društev Slovenije in bivše Jugoslavije, prav gotovo pa sta najpomembnejša Bloudkova plaketa in svečana listina PZS za življenjsko delo na planinskem področju.

O dejavnosti Jožeta Dobnika bi lahko napisali obširno knjigo, pa vendar bi lahko ostalo še mnogo zanimivih neobjavljenih del, ki jih je uresničil s svojim delom v planinski organizaciji.

Dragi Jože, vsi tvoji planinski prijatelji tako v okviru Planinske zveze Slovenije in Meddruštvenega odbora Ljubljane, zlasti pa v Planinskem društvu Pošta in Telekom Ljubljana ti želimo, da te zdravje in sreča spremljata, da se bomo veselili tvojih naslednjih jubilejev. Zato ti iz srca želim, da uživaš sleherni dan, ki ti je usojen, kuješ načrte in se veseliš prihodnosti, v kateri želim sodelovati tudi mi.

Stanislav Jaki